

ἀνιπάντιχα Θεσσ. Θράκ. Μακεδ. Στερελλ. (Λαμ.) κ. ἀ.
ἀπάντεχα Ζάκ. — ΔΣολωμ. 211 ΚΧατζόπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 9
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναπάντεχος.

Χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ τις, ἀπροσδοκῆτως, ἀνελπίστως
ἐνθ' ἀν.: Ἦρθε ἀνεπάντεχα Λακων. Μᾶς ἐπιασιν οὐ χ' μῶνας
ἀνιπάντιχα Μακεδ. Βγαίν' ἀνιπάντιχα ἕνας γέροντας κί λέει
(ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Τὸ κακὸ μέγαλωνα ἀνεπάντεχα ΚΠα-
σαγιάνν. ἐνθ' ἀν. Ἀπάντεχα πρὶν νὰ περάσῃ χρόνος ποῦ
χωρίστηκε ἀπὸ τὸν ἀντρα της, ἄξαφνος θάνατος τὴ χωρίσε ἀπὸ
τὰ σχέδια καὶ τὰ ὄνειρά της ΚΧατζόπ. ἐνθ' ἀν. || Ποίημ.

Ἀπάντεχα βαθὺς ὕπνος μὲ πιάνει
κι ὁμπροστά μου ἕνας γέροντας μοῦ ἐφάνη
ΔΣολωμ. ἐνθ' ἀν.

ἀναπάντεχος ἐπίθ. πολλαχ. ἀναπάντιχους πολλαχ.
βορ. ἰδιωμ. ἀνεπάντεχος Ζάκ. Ἦπ. Πελοπν. (Βούρβουρ.
Καλάβρυτ. Λακων. Μάν.) Προπ. (Κύζ.) Χίος κ. ἀ. — Γ'Επα-
χτίτ. ἐν Προπυλ. 1,252 ΑΚαρκαβίτσ. Παλ. ἀγάπ. 36 Γ'Αθάν.
Πράσιν. κατέλλ. 46 — Λεξ. Κομ. Περιδ. Αἰν. Μπριγκ.
ἀνιπάντιχους Ἦπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Μακεδ. (Νάουσ.) Στερελλ.
(Εὐρυταν. Λαμ.) κ. ἀ. ἀνιπάντ'χους Ἦπ. ἀνιπάντιχους
Μακεδ. (Σισάν.) ἀνηπάντεχος Ἦπ. — ΜΦιλήντ. Γραμματ.
1,151 ἀπάντεχος Ἦπ. Κεφαλλ. Μύκ. Πελοπν. (Πύλ.) κ. ἀ.
— (Νουμᾶς 138,5) — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 23 ΚΠαλαμ.
Ἀσάλ. ζωή² 153 — Λεξ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἀπαντέχω ἀπὸ τοῦ θέμ.
τοῦ ἐνεστῶτος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. βλέπω-ἄβλε-
πος, θερίζω-ἄθερος, θωρῶ-ἄθωρος κτλ. Διὰ τὸ
ἀνιπάντιχους πβ. τὸν παρὰ Σομ. τύπ. ἀνεπάντεκτος.
Ὁ τύπ. ἀνηπάντεχος κατὰ τὰ πολλὰ εἰς ἀνη- παρὰ τὰ
ἀνα-, δι' ἃ ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ. Τὸ ἀνιπάντιχους τῶν
βορ. ἰδιωμ. ἐκ τοῦ ἀνεπάντεχος. Τὸ ἀπάντεχος ἄνευ
συνθέσεως προσέλαβε σημ. στερητικὴν διὰ τῆς προπαρο-
ξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν περιμένει κανεὶς, ἀπροσδό-
κητος ἐνθ' ἀν.: Ἀναπάντεχος θάνατος. Ἀναπάντεχο κακὸ
-καλὸ πολλαχ. Μᾶς ἦρθε τὸ καλὸ ἀνηπάντεχο Ἦπ. Ἐ,
τοῦτο ἦταν ἀνεπάντεχο Βούρβουρ. Μοῦ ἦρθι ἀνιπάντιχου
τοῦ κακοῦ Λαμ. Ἡ Κίσσα ἄναιρε καὶ κᾶκε μὲ τὴν ἀνεπάν-
τεχη τύχη τῆς ἀδερφῆς της ἀκούς ἐκεῖ νὰ παντρευτῇ ἡ μικρό-
τερη καὶ τί; νὰ πάρῃ βασιλεῖ! ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἀν. Ἐνας
ἀνεπάντεχος, ἐπίβουλος ἐχτρός βάλλθηκε νὰ πατήσῃ τὸ κάστρο
Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἀν. || Ποίημ.

Κρυφοὶ ἀναπάντεχοι μέσα του κλαίνε πόθοι
ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 86

Ὅμως τῆς Ἀρνας τὸ νερὸ ποῦ σβεῖ τὴ μνήμη, ἀνοίγει
τὰ μάτια πρὸς ἀπάντεχους καινούργιους οὐρανούς
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀδόκητος 1, ἀκαρτέρη-
τος 3, ἀνανάμενος 1, ἀνέλπιστος, ξαφνικός. 2)
Τὸ οὐδ. οὐς, τὸ ἀπροσδοκῆτως ἐπερχόμενον, τὸ ἀπρόο-
πτον συνήθως κακὸν Ἦπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλά-
βρυτ. Λακων.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) κ. ἀ. — (Νουμ. ἐνθ' ἀν.)
ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν. — Γ'Αθάν. ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Βλαστ.:
Κλαίν γιὰ τ' ἀπάντεχο ποῦ τοὺς ἦρθε 'ς τὸ κεφάλι τους (Νουμ.
ἐνθ' ἀν.) Τ' ἦτανε αὐτὸ τ' ἀνεπάντεχο ποῦ τὸν βρῆκε;
Γ'Αθάν. ἐνθ' ἀν. Νὰ τὸν εὕρῃ ἀνεπάντεχο! (ἀρά) Λακων.
Νὰ σ' εὕρ' ἀνιπάντιχου! Εὐρυταν. || Φρ. Γιὰ κάθε ἀπάντεχο
(διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον) ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀνα-
νάμονον (ἰδ. ἀνανάμενος 2).

ἀναπαράδω ἡ, ἀναπαράδω Ζάκ. Πόντ. (Κερασ.)
ἀναπαράδω Πόντ. (Κερασ.) ἀναπαράδω κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀνα-, δι' ὃ ἰδ. ἀ- 1 δ, καὶ τοῦ παρᾶ-
δως πληθ. τοῦ οὐς. παρᾶς.

Ἐλλειψις, στέρησις χρημάτων ἐνθ' ἀν.: Ἐχω ἀναπα-
ραδὶά κοιν. || Φρ. Αὐτὸς εἶναι ἀναπαράδω καὶ τὸ μέγα ἔλεος
(ἐπὶ τοῦ τελείως στερουμένου χρημάτων) Ἦπ. || Ἄσμ.

Ὅλα τὰ ντέρτια ντέρτια 'ναι κι ὅλ' οἱ καημοὶ καημοὶ 'ναι,
μὰ σὰν τὴν ἀναπαράδω ἄλλος καημὸς δὲν εἶναι
πολλαχ. Συνών. ἀδεκαρία, ἀναργυρία, ἀνασπριά,
ἀπενταρία, ἀψιλία.

***ἀναπαράδωμαι**, ἀναπαράδωμαι Α.Ρουμελ.
(Φιλίππουπ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναπαράδω.

Περιπίπτω εἰς κατάστασιν παντελοῦς ἐλλείψεως χρη-
μάτων. Συνών. ξεπαράδωμαι (ἰδ. ξεπαράδω).

ἀναπαράδω ἐπίθ. Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναπαράδω καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -άρις.

Ὁ στερούμενος χρημάτων. Συνών. ἀδέκαρος, ἀπέν-
ταρος, ἄψιλος.

ἀνάπαρτος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπαίρων.

1) Ὁ μακρὰν παρασυρθὲς καὶ ἔξαφανισθὲς Λεξ.
Δημητρ.: Ἀνάπαρτος ἀπὸ τὸ κῆμα. 2) Μεταφ. ὁ ἐκτὸς
ἑαυτοῦ γενόμενος, ἔκφρων Λεξ. Δημητρ.: Ἐγινε ἀνάπαρ-
τος ἀπὸ τῆς θέρημ.

ἀναπάρωμα τό, Κύθηρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν.
Τρίπ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπαρώνω.

1) Διευθέτησις, τακτοποίησις ἐνθ' ἀν.: Τὸ ἀναπάρωμα
τοῦ σπιτιοῦ Μάν. Συνών. ἀναμάζωμα 3, συγγύρισμα.

2) Ἐνταφιασμὸς Κύθηρ. Συνών. θάψιμο, κηδεία.

ἀναπαρώνω Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Δημητσάν.
Λακων. Μάν. Τρίπ.) ἀναπαρόνω Πελοπν. (Λακων.) ἀνα-
παρόνω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. παρώνω.

1) Ἐπὶ πραγμάτων κινητῶν, τοποθετῶ ἐν τῷ οἰκείῳ
τόπῳ Πελοπν. (Τρίπ.): Πᾶρε το κι ἀναπάρωσέ το. Ν' ἀναπα-
ρόνῃς τὰ πράματά σου. 2) Διευθετῶ, τακτοποιῶ Κρήτ.
Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Μάν.): Ἀναπαρόνω τὸ σπιτί
Λακων. Μάν. Ἀναπάρωσαν τὰ σύνεργά τους σὲ μιὰ ἀγωνή
Κρήτ. Ν' ἀναπαρώσῃς τὴ στάχτη νὰ μὴν τύχη κ' εἶν' ξεσκε-
παστὴ Βούρβουρ. Συνών. ἀναμαζεύω Α 2, ἀναμα-
ζώνω Α 2, συγγυρίζω. 3) Ἐνταφιάζω, θάπτω Κύθηρ.:
Τὸν ἀναπαρώσαμε τὸν δεῖνα. Συνών. θάπτω, κηδεύω.

4) Καθαρίζω, ἐπὶ ἀγροῦ καθαιρομένου ἀπὸ τοὺς λίθους
Πελοπν. (Λακων.): Θὰ πάω ν' ἀναπαρώσω τὸ χωράφι μου.

5) Ἰδιοποιεῖμαι, σφετερίζομαι Πελοπν. (Βούρβουρ.):
Τ' ἀναπάρωσε. Συνών. φρ. κᾶνω δικό μου. β) Μέσ.
γίνομαι ἄφαντος (ἐκ χρήσεων, ἐν αἷς τὸ ἀναπαρόνω ἐλέγετο
παθητικῶς ἐπὶ πράγματος ἔξαφανιζομένου διὰ τοῦ σφετε-
ρισμοῦ) Κύθηρ.: Ἀναπαρώθηκε ὁ δεῖνα. 6) Εἰρων.
ἐκβάλλω ἐκ τοῦ μέσου, φονεύω Πελοπν. (Λακων. Μάν.):
Ὁ γιαντρός τὸν ἀναπάρωσε τὸν δεῖνα (συνετέλεσεν εἰς τὸν
θάνατόν του ἐκ κακῆς διαγνώσεως τῆς νόσου) Λακων.
Τοῦ ὅδε μὲ καὶ τὸν ἀναπάρωσε αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ὁ Φλεβάρης κι ἃ φλεβίσση, | καλοκαίρι θὰ μυρίση,
εἶτε καὶ ξεγαῖδουρίση, | τοὺς γέροντας ἀναπαρόνει
καὶ τὰ γαῖδουρία κοκκαλώνει

Μάν. Συνών. ἀποτελειώνω, ξεκᾶνω, σκοτώνω,
συγγυρίζω, χαλνῶ. 7) Ἀμτβ. ἀναπαύομαι Πελοπν.
(Δημητσάν.): Γνωμ. Μάθε τέχνη κι ἀναπάρωνε (διότι θὰ
τύχη κάποτε νὰ ὠφεληθῇς ἀπ' αὐτήν).

